

κειμένω δωματίω κλαγγή σπάθης ἀντήχουσε.

— Ζήνα! ἐφώνησεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἡ πριγκίπισσα, ὁ Βελοζορόδ σου ἔφερεν ἕνα γατάκι.

— Ἐνα γατάκι! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς. Καὶ ἐγειρομένη ζωηρῶς ἐκ τοῦ καθίσματος τῆς ἔρριψε τὴν τολύβην ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἀπῆλθε δρομαία.

Ἠγέρθη καὶ ἐγὼ καὶ ἀποθέσας τὴν τολύβην καὶ τὴν θηλειάν τοῦ νήματος ἐπὶ τοῦ στηρίγματος τοῦ παραθύρου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν καὶ ἔστην κατεπτομένη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἦτο ἐξηπλωμένη μικρὰ γάτα ἔχουσα ἐκτεταμένους τοὺς πόδας τῆς καὶ τὸ δέσμα ῥαβδωτόν. Ἡ Ζηναίς ἦτο γονυκλινή ἐμπροσθέν τῆς καὶ ὑπανήγειρεν ἕρέμα τὸ μικρόν τῆς ῥύγχος. Περαιτέρω, πλησίον τῆς πριγκίπισσας καὶ καλύπτων σχεδὸν ὅλον τὸ μέρος τοῦ τοίχου τὸ μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, ἴστατο ἀκμαῖος νεανίας ξανθὸς καὶ κομψῶς ἐκτενισμένος, οὐδάρως ροδόπρόσωπος καὶ κυλοιδίω.

— Τί νόστιμον! ἐπανελάμβανεν ἡ Ζηναίς. Καὶ τὰ ματάκια του, ποῦ δὲν εἶνε στακτιά ἀλλὰ πράσινα, καὶ τὰ τόσον μεγάλη αὐτιά του! Εὐχαριστῶ, Νικήτα Ἐγωριτς, εἶσαι περιήγημος ἄνθρωπος.

Ὁ οὐδάρως, ὃν ἀνεγνώρισα ὡς ἕνα τῶν χθεσινῶν νέων, ἐμειδίασε καὶ προσέκλινεν ἤχησαν δὲ οἱ πτερινιστῆρές του καὶ οἱ κρικοί τῆς σπάθης του.

— Χθὲς πύδοκίσατε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἐπιθυμεῖτε μίαν γάταν μὲ δέσμα ῥαβδωτόν καὶ αὐτιά μεγάλα... καὶ σᾶς τὴν εὐρῆκα αὐτήν. Ὁ λόγος σᾶς εἶνε νόμος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσέκλινε καὶ αὐθις.

Τὸ γατίδιον ἐμιαούριεν ἀσθενῶς καὶ ἤρχισε νὰ δσφραίννται τὸ ἔσχατος.

— Πεινᾶ! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς. Βονιφάτιε, Σόνια, φέρετε γάλα.

Ἡ θαλαμπλόος φοροῦσα παλαιὸν φόρεμα κίτρινον καὶ περὶ τὸν τράχηλον μαντίλιον μετάξινον, ὅπερ εἶχεν ἐξανθήσει, εἰσῆλθε φέρουσα πινακίδιον πλῆρες γάλακτος καὶ τὸ ἀπέθηκε πρὸ τῆς γάτας· τὸ μικρόν ζῶον ἀνεσκήρτησε καὶ ἤρχισε νὰ λάπτῃ.

— Τί ροδόκόκκινη ποῦ εἶνε ἡ γλωσσίσσα σου; εἶπε ἡ Ζηναίς κλίνουσα τὴν κεφαλὴν σχεδὸν κατὰ γῆς καὶ παρατηροῦσα τὸ ζῶον ὑπὸ τὸ ῥύγχος του.

Τὸ γατίδιον ἀπαξ κορεσθέν, ἤρχισε τὸν συνῆθη ῥόγγον του καὶ νὰ παίξῃ διὰ τῶν μικρῶν ποδῶν του. Ἡ δὲ Ζηναίς ἠγέρθη καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν θαλαμπλόου εἶπε μετ' ἀδιαφορίας.

— Πάρε το ἀπ' ἐδῶ.

— Τὸ χεράκι σᾶς διὰ τὸ γατάκι, εἶπεν ὁ οὐδάρως δεικνύων δι' ἑνὸς μειδιήματος πάντας τοὺς ὀδόντας του καὶ λυγίζων ἐπανεπιλημένως τὸν ῥωμαλέον κορμόν του ὃν περιέσφιγγε στολὴ καινουργῆς.

— Καὶ τὰ δύο, ἀπεκρίθη ἡ Ζηναίς τειννοῦσα πρὸς αὐτὸν ἀμφοτέρας τῆς χειρᾶς τῆς.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνος ἠσπάζετο τὰς χειρᾶς τῆς, ἐκείνη με παρετήρει ὑπεράνω τοῦ ὄμου του.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐξηκολούθουν ἰστάμενος ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει μου, καὶ δὲν εἰξευρον

ἐὰν ὤφειλον νὰ γελάσω, νὰ εἰπῶ τί ποτε ἢ νὰ διατελῶ σιωπῶν.

Ἀίφνης διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοῦ προθύρου διέκρινα τὴν σκιάν τοῦ ἱποκόμου μας Θεοδώρου, ὅστις μοι ἔνευε διὰ σχημάτων... Αὐτομάτως ἐπλησίασα πρὸς αὐτὸν καὶ τον ἠρώτησα·

— Τί θέλεις;

— Ἡ μητέρα σᾶς μ' ἔστειλε νὰ σᾶς ζητήσω, εἶπεν ὁ ἱποκόμος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ κυρία εἶνε θυμωμένη, διότι ἀκόμην δὲν τῆς ἐφέρατε τὴν ἀπάντησιν.

— Μὰ πόσῃν ὥραν εἴμ' ἐδῶ;

— Περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν!

— Περισσότερο ἀπὸ μίαν ὥραν! ἐπανέλαβον καὶ ἐπανελάθων εἰς τὴν αἶθουσαν ἤρχισα νὰ τὰς ἀποχαιρετίζω.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν ἡ Ζηναίς βλέπουσά με ὑπεράνω τοῦ ὄμου τοῦ οὐδάρου.

— Εἴμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀναχωρήσω· λοιπὸν θὰ εἰπῶ, ἐξηκολούθησα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν γηραιάν πριγκίπισσαν, ὅτι θὰ ἔλθετε περὶ τὴν μίαν.

— Μάλιστα, εἶπε, μικρὲ μου.

Λαθοῦσα δὲ ζωηρῶς ἐκ τῆς ταμδακοθήκης τῆς δραχμίδα ταμδάκου, εἰσέπνευσε αὐτὴν μετὰ τόσου θορύβου, ὥστε ἀνεπήδησα.

— Μάλιστα, ἐπανελάβε κλείουσα τοὺς ἱποδακρύνοντας ὀφθαλμούς τῆς, καὶ βήχουσα ἐλαφρῶς καὶ μεμψιμοιρῶς πῶς.

Ἀπεχαιρέτισα ἐκ δευτέρου, ἐστράφην περὶ τὰς πτέρνας μου καὶ ἐξῆλθον αἰσθάνομενος καχεξίαν τινὰ κατὰ τὰ νῶτα, ἣν αἰσθάνεται πᾶς νέος ὅταν εἰξεύρῃ ὅτι ὀπίσθεν αὐτοῦ τὸν παρακολουθοῦσιν βλέμματα.

— Τὴν συμφωνίαν μας, κύριε Βάλλεμαρ, μὴ λησμονεῖτε νὰ ἐρχεσθε νὰ μας βλέπετε! ἀνεφώνησεν ἡ Ζηναίς ἐξακολουθοῦσα νὰ γελά.

«Διὰ τί γελά πάντοτε;» διανοήθη ἐπανερχόμενος οἰκαδὲ μετὰ τοῦ Θεοδώρου, ὅστις δὲν μ' ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ με παρακολοῦθει μετὰ τρόπου ἀποδοκιμασίας.

Ἡ μήτηρ μου μ' ἐπέπληξε καὶ ἠτόρησε πῶς ἠδυνήθην νὰ παραμείνω τόσον πολὺν παρὰ τῆ πριγκίπισσας ἐκείνην.

Ἐγὼ οὐδὲν ἀπεκρίθην, ἀλλ' ἀπεχώρησα εἰς τὸ δωματίον μου. Κατήφεια καὶ λύπη κατέλαβέ με αἰφνης... ἐκρατούμην μῆπως κλαύσω... ἐζηλοτύπων τὸν οὐδάρου!

Ε'

Ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἡ πριγκίπισσα ἤλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μας καὶ δὲν ἤρθεσεν εἰς τὴν μητέρα μου.

Δὲν παρέστην κατὰ τὴν συνέντευξίν των, ἀλλ' ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ μήτηρ μου διηγεῖτο πρὸς τὸν πατέρα ὅτι ἡ πριγκίπισσα αὐτὴ Ζασεκίν τῇ ἐφαίνετο γυνὴ προστυχοτάτη, ὅτι τὴν ἐξάλισε διὰ των παρακλήσεων τῆς νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ πρίγκιπι Σεργίῳ, καὶ ὅτι εἶχε πάντοτε δικαστήρια, κακοήθεις χρηματικὰς ὑποθέσεις καὶ ὅτι πιθανῶς ἦτο γυνὴ σφόδρα ῥαδιοῦργος.

Ἡ μήτηρ μου προσέθηκεν ἐν τούτοις ὅτι τὴν εἶχε καλέσῃ εἰς γεῦμα τὴν ἐπαύριον, αὐτὴν καὶ τὴν κόρην τῆς (ἐγὼ δὲ ἀκούων τὰς λέξεις «κόρην τῆς», ἔχωσα

τὴν ῥίνα μου εἰς τὸ πινάκιόν μου.) διότι τέλος πάντων ἦτο γειτόνισσα καὶ εἶχε τίτλον.

Ταῦτ' ἀκούσας ὁ πατήρ μου ἐδύλωσεν ὅτι ἐνθυμεῖται ἦδη τί ἦτο ἡ γυνὴ αὐτὴ. Ἐν τῇ νεότητί του εἶχε γνωρίσῃ τὸν μακαρίτην πρίγκιπα Ζασεκίν, ἄνδρα ἐξαιρέτου μὲν ἀγωγῆς, ἀλλὰ κενὸν καϊκοῦφον ὅτι πάντες τὸν ἔλεγον Παρισίον, διότι εἶχε κατοικήσῃ ἐπὶ πολὺ ἐν Παρισίοις· ἦτο δὲ πλουσιώτατος μὲν, ἀλλ' εἶχεν ἀπολέσῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν χαρτοπαικῶν· ἔπειτα δὲ ἄγνωστον διατί (ἴσως κινούμενος ὑπὸ τῶν χρημάτων, καὶ τοι ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ καλλίτερον μέρος), προσέθηκεν ὁ πατήρ μου μειδιῶν ψυχρῶς, ἐνυμφεῖσθαι τὴν κόρην ὑποδεεστέρου τινὸς ὑπαλλήλου, καὶ μετὰ τὸν γάμον ἐπεδόθη εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τέλος κατεστράφη ἐντελῶς.

— Φθάει μόνον νὰ μὴ μας ζητήσῃ δαυεικά! εἶπεν ἡ μήτηρ μου.

— Τοῦναντίον, εἶνε πιθανόν ὅτι θὰ ζητήσῃ, εἶπεν ἡσύχως ὁ πατήρ μου.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκε·

— Εἶπε, νομίζω, ὅτι προσεκάλεσες καὶ τὴν κόρην τῆς. Μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἦτο κόρην θελκτικὴ καὶ πεπαιδευμένη.

— Ἄ! τότε λοιπὸν δὲν ὁμοιάζει τὴν μητέρα τῆς.

— Οὐδὲ τὸν πατέρα τῆς, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου· διότι καὶ ἐκεῖνος ἦτο πεπαιδευμένος, ἀλλὰ μαρῶς.

Ἡ μήτηρ μου ἐστέναξε καὶ ἔγινε σύννους, ὁ δὲ πατήρ μου ἐσίγησεν, ἐγὼ δὲ καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν τῶν γονέων μου ἠσθάνομην ἐμαυτὸν κάκιστα ἔχοντα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπορεύθην εἰς τὸν κήπον, ἀλλ' ἄσπλος. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπεσχέθην νὰ μὴ πλησιάσω πρὸς τὸν κήπον τῆς οἰκογενείας Ζασεκίν· ἀλλὰ δύναμις ἀκαταμάχητος παρέσυρε με πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ οὐχὶ ματαίως. Διότι ἅμα ἐλθὼν πλησίον τοῦ φράκτου, διέκρινα τὴν Ζηναίδα, ἀλλ' ἦδη μόνην, κρατοῦσαν βιβλίον καὶ βραδέως βαδίζουσαν ἐν τῇ ἀτραπῷ. Δὲν με ἔδλεπε.

Μικροῦ δ' εἶν ἀφήκα αὐτὴν νὰ παρέλθῃ, ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα μετενόησα καὶ ἐβῆσα ἐλαφρῶ. (Ἀκολουθεῖ).

Π. Ι. Φέρμπος

Π 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1789

Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἱστορικός Μισχελὲ ὁ μόνος συγγραφεὺς ὅστις διηγεῖται τὰ τῆς 14 Ἰουλίου 1879 ὅπως ἐνόησεν αὐτὴν ὁ λαὸς τῶν Παρισίων, καὶ ἡ Εὐρώπη ὅλη, ἀρχεται οὕτω τοῦ θαυμασίου κεφαλαίου τῆς Ἱστορίας αὐτοῦ ὅπερ ἐπιγράφεται «Ἄλωσις Βαστίλλης».

«... Τῇ 13 Ἰουλίου οἱ Παριῖσιοι μόνον μέλημά των εἶχον τὸ ἀμύνεσθαι ἀλλὰ τῇ 14 ἐπετέθησαν.

Τῇ 13 ἑσπέρας, ὑπῆρχον ἔτι ἐνδοιασμοὶ τινες, ἀλλὰ τὴν πρωίαν δὲν ὑπῆρχον πλέον.

«Καὶ ἡ μὲν ἑσπέρα ἦτο μεστὴ ταραχῆς καὶ μανίας ἀχαλινώτου· ἡ δὲ πρωία φωτεινὴ καὶ ἠρεμίας φοβεράς.

«Σὺν τῇ ἡμέρᾳ μία ἰδέα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν Παρισίων, καὶ πάντες εἶδον τὸ αὐτὸ φῶς· φῶς εἰς τὰ πνεύματα καὶ μίαν κραυγὴν ἐν ἐκάστῃ καρδίᾳ. «Ὑπαγε καὶ θά κεν ριεύσῃς τὴν Βαστίλλαν!»

«Τὸ πρῶγμα τοῦτο λεγόμενον ἦτο ἀδίκατον, ἀνόητον, παράξενον... Οὐχ ἦτον πάντες τὸ ἐπίστευσαν. Καὶ ἐξετελέσθη.

«Τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης οὐδεὶς προέτεινε· ἀλλὰ πάντες ὁμοθυμῶς καὶ μετὰ πίστεως ἐσπευσαν εἰς τὸ ἔργον.

«Πάντες, τοῦτ' ἔστιν ὁ πιστεύων, ὁ αἰσθανόμενος ἐν αὐτῷ ἀφοσίωσιν καὶ δύναμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πίστεώς του, ὁ λαός.»

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας

Περὶ τοῦ ἀνδρείου τούτου ἀξιωματικοῦ τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν κατ' αὐτάς· διὰ τοῦτο ἐνομίσαμεν ὅτι ἱκανοποιούμεν τὴν περιεργίαν τῶν φιλομουσῶν ἀναγνώστων τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» δημοσιεύοντες ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ σημερινοῦ φύλλου τὴν εἰκόνα του.

Τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον συνελήφθη ὡς ἐνεχόμενος εἰς συνωμοσίαν κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου ὑπὲρ τῆς καθόδου τοῦ πρῶην ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Βάττεμπεργ.

Δικασθεὶς δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοιφεκισμοῦ θάνατον καὶ ἐτουφεκίσθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης ἀπεκαλύφθη ὅτι ἐν τῇ φυλακῇ οἱ συνωμόται ὑπέφερον τὰ πάνδεινα στερούμενοι καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς, καὶ μαστιγούμενοι καὶ πολυειδῶς βασανιζόμενοι ἵνα μαρτυρήσωσι τὰ κατὰ τὴν συνωμοσίαν.

Ρουγὲ Δελίλ

(Rouget de l'Isle)

Ὁ ποιητὴς καὶ μουσικὸς τοῦ «Μασσαλιωτικοῦ θουρίου», τῆς πολυκρότου «Μασσαλιώτιδος», ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Στρασβούργου. Μόλις εἰκοσαετῆς κατὰ τὸ 1792, τὸ φοβερὸν ἔτος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησε τὸ θούριον ποίημα καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα ἐμελοποίησε τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ καυστικὰς λέξεις τοῦ ποιήματος, καὶ ἅμα τῇ αὐγῇ τὸ ἦσμα διεδίδετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Πρῶτοι δὲ οἱ ἐπαναστάται τῆς Μασσαλίας ἐψάλλον αὐτό, καὶ το διέδωκαν καθ' ἅπαναν τὴν Γαλλίαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομά του «Μασσαλιωτικὸς θούριος». Ὁ ποιητὴς καὶ μελοποιὸς καταδιωκόμενος ὡς βασιλόφρων ὑπὸ τῶν ἐξαφθέντων ἐκ τοῦ θουρίου ἡματός του καὶ φεύγων εἰς τὰς ἀτραποὺς τῶν Ἀλπεων, ἤκουσεν ἄδόμενον τὸ ἦσμά του «Πῶς τον λέγουν αὐτὸν τὸν ὕμνον; ἠρώτησε τὸν ὀδύγον του. — Μασσαλιώτιδα, ἀπεκρίθη αὐτός, καὶ τότε πρώτην φοράν ὁ ποιητὴς ἤκουσε καὶ ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ἔργου του, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖόν του ἔργον. Ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ δημοσιεύομεν καὶ τὴν

γυνυσίαν μουσικὴν τοῦ ποιήματος μετὰ τῶν λέξεων τῆς πρώτης τροφῆς.

Θέρος

Ὁ ἥλιος δὴεὶ ὀπισθεν τῶν πυκνῶν δένδρων καὶ χρυσάνει τὰ εἰς τὸν οὐρανὸν διεσκορπισμένα νέφη. Οἱ θερισταὶ ἐτοιμάζονται νὰ διακόψωσι τὴν ἐργασίαν των. Ὁ κύριος δὲ τοῦ ἀγροῦ, ἐργαζόμενος καὶ αὐτός, στρέφει βλέμμα στοργικῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πλῆσιν του καθημένην οἰκογένειάν του καὶ συγκεκινημένος καμαρώνει τὰ μικρά του τέκνα, παίζοντα τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς μητρὸς, τὸ δὲ παρὰ τοὺς πόδας τῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Καὶ ἡ φιλόστοργος μήτηρ χαίρει καὶ γλυκὺ μεϊδίημα στολίζει τὰ χεῖλη τῆς. Χαριέστατον τολεῖαν, εἰκὼν θαυμασίως ἐρμηνεύουσα τὴν οικογενειακὴν εἰρήνην καὶ μακαριότητα, τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ φιλοπονίας ἀντλοῦσαν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν

Ὁ καθηγητὴς Παολούτσιν ἀσχολεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν μηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων φωνῶν τῶν πτηνῶν. Διὰ νὰ ὀρίσῃ τὰς βάσεις τῶν φωνῶν, διακρίνει εἰς αὐτάς τὴν δύναμιν, τὸ ὕψος καὶ τὸ ποιόν. Ἡ δύναμις εἶνε διάφορος καὶ ἰδιαιτέρα καθ' ἕκαστον ἄτομον· τὸ ὕψος περιλαμβάνεται, μὲ ἀπείρους μικρὰς διαφοράς, μετὰ τῶν δύο βαθμῶν τῆς κλίμακος τῶν μουσικῶν ὀργάνων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἦτοι ἀπὸ τοῦ «δὸ ὑψιφώνου» (do soprano) μέχρι τοῦ δευτέρου ἢ ἀ βαρυφώνου (fa basso) μεγαλειτέραν σημασίαν ἔχει τὸ ποιὸν τῆς φωνῆς, ἦτοι ὁ εἰδικὸς ἀκουστικὸς σχηματισμὸς τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ ὁποῦ δύνανται τις νὰ διακρίνῃ μετὰ δύο ἤχων, ὁμοίων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν· φυσικῶς τὸ ποιὸν ποικίλλει κατὰ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι τινες θεμελιώδεις ἤχοι, οἵτινες χρῆσιμεύουσιν ὡς βάσεις τῶν διαφόρων ἡχητικῶν συνδυασμῶν.

Οἱ θεμελιώδεις αὗτοι ἤχοι εἶνε τέσσαρες, περιέχουσι δὲ τὴν ἐλαφρὰν, τὴν ὀξεῖαν, τὴν τραχεῖαν, καὶ τὴν καθαρὰν φωνήν. Ἡ μὲν πρώτη εἶνε γλυκυτάτη, ἔχει δὲ βάσιν τὸ ἦσμα τοῦ καναρινίου, ἡ δευτέρα εἶνε ὀξύτερα καὶ ὑπόκωφος, εἶδος συριγμοῦ ὑποκώφου καὶ ὀξέος, ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ποικίλως μεταβαλλόμεναι, χαρακτηρίζονται ἐκ τῆς ἰδίας των ὀνομασίας.

ΣΥΜΒΟΛΑ

Διὰ νὰ μὴ θραύωνται εὐκόλως τὰ ὑαλικά πρέπει νὰ βράσωσιν ἐκ νέου· Ἰδοὺ δὲ πῶς γίνεται τοῦτο.

Τοποθετοῦμεν τὰ ὑαλικά ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος καὶ τα ἀφίνομεν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἕως ὅτου βράσῃ τὸ ὕδωρ. Ἐπειτα ἀποσύρομεν τὸ ὕδωρ καὶ το ἀφίνομεν νὰ ψυχρανθῇ καὶ ἔπειτα ἐξάγομεν τὰ ὑαλικά. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἀπαραίτητον ἰδίως εἰς τὰ ὑαλικά τῶν λαμπτήρων.

Ἐστὴν παρὰ τῆς Κας Α.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ εἰσπράκτωρ κρούει τὴν θύραν πλουσίου τινός. Ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει καὶ λέγει πρὸς αὐτόν:

— Ὁ κύριος δὲν δέχεται σήμερον.

— Δὲν με μέλει, εἶπεν ὁ εἰσπράκτωρ ἂν δὲν δέχεται, φθάσει μόνον νὰ διδῇ.

*

Ὁ κύριος Γ. ἐν διηροδρομικῇ ἀμάξῃ μόνος μετὰ τινος ἀγνώστου κυρίας, ἐξάγει τὴν σιγαροθήκην του καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς αὐτὴν λέγει:

— Κυρία, μήπως σὰς πειράζει ὁ καπνός;

— Πολύ· μάλιστα δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ὑποφέρω.

— Τότε λοιπόν, κυρία μου, καλὰ θὰ κάμετε νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ διότι θὰ καπνίσω.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

11

..π.δ.δ.—π.ν.ν—τ.ν.—π.θ.ν—μ.τ.ρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ τῶν καταλλήλων φωνηέντων.

12

ααγδεμνν

Διὰ τῶν στοιχείων τούτων νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γωμικόν.

13

ΓΡΙΦΟΣ

Ω! κακῶν ψ α

14

α γα βι

γε οὐ λυ

η πορ δι

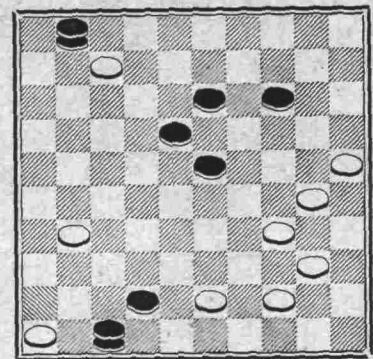
δεῖς ον τὸν

Νὰ τεθῶσιν αἱ διεσπαρμένα αὐταὶ συλλαβαὶ κατὰ σειρὰν ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἀρχαῖον ῥητόν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 4.

Ἐστὴν παρὰ τοῦ κ. Α. Μ.

Μαύρα

Λευκὰ

Τὰ λευκὰ παίζουσι καὶ κερδίζουν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ι. Τζ. Ὑδραν. Ἐνεγράφητε καὶ ἐστάλησαν τὰ ἐκδοθέντα φυλλάδια ἐκ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως Δ. Α. Σ. Μιτυλήνῃν, οἱ 8 νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ τὰ φύλλα αὐτῶν λαμβάνετε ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ταχυδρομικῶς, ἢ συνδρομῆ διὰ τὴν πολυτελεῖ ἐκδοσὶν εἶνε 20 φρ. ὡς ἐν τῇ ἀγγελίᾳ.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέση